

Mohón kanalazott a diák, s nézte a dombokat körül, s a távoli hegyeket, s a völgyet amott, a virágos messzeséget. Nagyon ismerős volt minden! Semberségeset akart mondani, valami gyönyörűt és méltót a lányhoz, mégis ennyit szólt nevetve:

— Éhen marad a férjél!

— Apámnak viszem — mondta selypes-magyarul a román fáta, s megbíborlott az arca szépen.

— Hát maga?...

— Marad ott nekem is!

Valami igen kedveset akart erre mondani megint a diák, de csak a kezét fogta meg a lánynak egy percre, gyengén, mint a virágot. S egyszerre felnevetett mint a bolond, s körülmutatott szélesen:

— Mintha csak otthon lennék!

— Itt is csak emberek laknak — mosolygott a leány.

Szíven találhatta az egyszerű szó a diákot, mert hosszú kézfogással búcsúzott, aztán nekiszaladt az útnak, otthon összeölelgette az öreg susztert, s agyagot kért olyan hangon, mintha a ház égne. S gyúrni kezdte a sárga földet két kézzel, szaporán. S omló haja lett a szobornak, ráncos román inge, szűkrehúzott hímes szoknyája, s csepp ajka, akár a szív... Parányi kezével ételt kínált valakinek...

Kedvtelve nézegette a házigazda, a hallgatagon bámuló cipész. Kivette a szipkát a szájából, hogy vigabbat mosolyoghasson, úgy kérdezte meg:

— Mi lesz a szobor neve?

Gyúrta-gyúrta, faricskálta az agyagot a diák, frissen és fiatal erővel. S így szólt boldogan:

— A szobor neve: „Béke”!

S elnézett az úton, ahol barna lábával nesztelenül lépve a porban, román fáta igyekezett a hegynek. Halkan dalolt, elhallatszott mégis messzire.

S dalától szíinig telt békességgel a völgy.

DÉR ENDRE

BORSI DARÁZS JÓZSEF

Kosárfonás

Szilaj szelek fújnak, zúgnak,

Lombbal terítik az utat.

A táj felett holló ha jár...

Nincsen kedve, nem mondja: Kár!

Hallgatom a szél zúgását,

Hajló vesszők suhogását.

Fűzág bűvő aranyszála,

Símul bele a kosárba...

Fonok, mintha álmom szőném,

őt látom, őt kalászszőkén.

Fordul, formál a lágy vessző,

Kosár készül; néki tetsző...